Hugenio.

Ex quo filiolo meo (quem quod amari à te cupis, impensius diligendum duxi) felicem orbis introitum accinebat, nihil inter nos commercij fuisse, mi Hugeni, indignanti animo rendor. Adeone me sors mea adhuc Hugenium à te lapidem admonit, ut quasi alio sub orbe, quamvis, parcius & rarius, quam qui ab ultima Italia et Gracia, ti dies placuit, quotidie & compellarem, & invicem compellari, in litteris peregrinum videres, quem quæ oculoque aveo, niti gravissime, vicinum ut spectem. Aliquis hoc mihi ignoscat, cui ad summa eruditionis quam nemo miscet, ad insignia ingenia propensa sit. Aliquis hoc mihi ignoscat, qui damnosa sit literarum quotidiana commercia. Ego & affectus meos? Nimis crudelis, mihi videor, si meos audiam, Hugenium. Vicissim corrigamus utrinque quod amandi peccatum. At. Sublimes curæ te exedunt, me curiosa multa, et attidua nugamenta. Ignosce tu, neutris adeo non impediamur amicitiæ, singulari societati humanæ bono, et quibus illa officijs sinuari amat, decedat quidquid negotiorum, quidquid occationum amplius, quidquid voluptatis mihi tecum fortasse futurum. Tu in urbe vasta nubium cum tenebricosarum (adumbrabat aulicos comitatus magnatum obscuritas) quæ causa fuit cur plenum animi sui de morbo filij tui nuncium ferres in animo, sepulchrum, ut si quid illi humanius accidisset, quod nolebat mihi tribueras, dimovendi nubeculam. Illud mihi nunc arguendum, ut istuc, dies dicitur, Successori publicum congratulatio-

© Koninklijke Bibliotheek
KA 44, nr. 94
https://resources.huygens.knaw.nl/briefwisselingconstantijnhuygens/brief/nr/412